

KARÁCSONYI ZSOLT

A szárazság neve

Milyen tiszta megint ez a hajnali hallali,
ez a sajátos ritmusban újra és újra ránk telepedő pára,
ami a maga nyugodt bizonyosságérzetével vezet el a régi,
jól ismert bizonytalanságba,
ahol minden olyan szép, minden annyira gyönyörű.
Legalább annyira, mint a majom
és az a bizonyos köszörű.

Ez a hallali még most is annyira tiszta.

Pedig forgatnak már visszafelé mindent,
ami megtörtént és meg sose történt,
többek között a hajnali hallalit és az ablakon át betörő fényt –

ami a hajnalt létrehozza és aztán megszünteti újra,
és azt a fénylő napkorongot is, ami az éjszakát tanulja.
Míg én csak azt, hogy a sorok között minden annyira száraz,
és eltűnnek a patakok, felszívódnak a folyamágak.

Fogalmazhatnék-e, mondd, ennél szebben és szabatosabban?
Annyira jól, hogy a szárazságot ne érzékeld a hangban?
Természetesen nem. Éppen azért, mert az igenlés
nem férhet el a nemben.

Éjszakai repülés

Maradj, maradj, maradj a gépen,

fenn, a magasban, fenn, a sötétben,
ne ereszd lejjebb fejed és szárnyad,
hagyd magadat meg a holnaputánnak.
Amíg a félhold mutatja félholt
tájadként, mindazt, ami rég volt,

maradj, maradj, maradj a gépen,

egy érintésben, ölelésben,
ami rezeg, mint szél a sásban,
maradj örök elindulásban.
Vagy ha késő, a lebegésben.

Mint résben a levegő – maradj.